

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.534 van 18 februari 2013
in de zaak A. 203.282/XIV-33.913**

In zake : Johan VAN DE SANDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Matthys
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Opgeëistenlaan 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Van Hende
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Baliestraat 28

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Financiën, belast met Ambtenarenzaken
2. de REGIE DER GEBOUWEN, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor de Regie der Gebouwen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Swennen
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut d.d. 30 juni 2011 die de ordemaatregel genomen bij ministerieel besluit van 18 januari 2011 waarbij de verzoeker, ambtenaar klasse A1 bij de Brusselse Buitendiensten 1 en gedetacheerd bij de Diensten van de administrateur-generaal, bij de Regie der Gebouwen, geschorst werd in het belang van de dienst met ingang van 1 februari 2011, handhaaft”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord en toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor de verzoeker, attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Joris Gebroers, die loco advocaat Jan Swennen verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is bij de tweede verwerende partij tewerkgesteld als attaché.

3.2. In het kader van een gerechtelijk onderzoek, dat betrekking heeft op corruptie bij de tweede verwerende partij, wordt de verzoeker op 31 januari 2006 aangehouden. Hij blijft aangehouden tot 26 april 2006.

3.3. Tijdens de zitting van 11 juli 2006 van de Raad van Ambtenaren-generaal, deelt de voorzitter mee dat hij in kennis is gesteld van het feit dat de voorwaarden waaronder de verzoeker in vrijheid is gesteld en die rechtstreeks verband houden met zijn tewerkstelling, worden gewijzigd vanaf 27 juli 2006. De verzoeker mag opnieuw contact hebben met de ambtenaren van de tweede verwerende partij en vraagt om opnieuw tewerkgesteld te worden.

Na een uitgebreide gedachtewisseling beslist de voormelde Raad om de verzoeker een opdracht toe te kennen die kadert in het project “facility management”, die onder het rechtstreeks gezag van de directeur-generaal zal worden uitgeoefend. De Raad beslist voorts om de inmiddels door de personeelsdienst opgestarte procedure met betrekking tot het horen van de verzoeker over de ten laste gelegde feiten met het oog op een eventuele schorsing in het belang van de dienst, voorlopig stop te zetten.

3.4. Op 18 september 2006 beslist de waarnemend directeur-generaal der Gebouwen voor de bevoegde minister dat de verzoeker met ingang van 27 juli 2006 gedetacheerd wordt bij de diensten van de directeur-generaal, dat diens standplaats vastgesteld blijft te Brussel en dat hij, onder leiding van de directeur-generaal der Gebouwen, gesteund door een begeleidingscomité, een opdracht zal uitvoeren in het kader van “facility management”. Deze opdracht bestaat erin een productencatalogus te

inventariseren van de facilitaire diensten die de Regie al haar klanten kan aanbieden.

3.5. Bij ministerieel besluit van 16 september 2010 wordt in toepassing van artikel 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst, de bevoegde hiërarchische meerdere van de verzoeker aangeduid.

3.6. Met een schrijven van 20 september 2010 van de hiërarchische meerdere van de verzoeker, wordt aan deze laatste meegedeeld dat het directiecomité op 7 juli 2010 kennis heeft gekregen van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 inzake het strafdossier van het onderzoek naar corruptie bij de tweede verwerende partij en dat uit inzage is gebleken dat er in dit onderzoek voor de verzoeker belastende bekentenissen zijn afgelegd. Naar aanleiding daarvan wordt hij uitgenodigd voor een verhoor in het kader van een tuchtprocedure en in het kader van een schorsing in het belang van de dienst. Dit verhoor zal plaatsvinden op 29 september 2010.

Er wordt in dit schrijven op gewezen dat de feiten waarop het verhoor wordt gestoeld, gebaseerd zijn op de lezing van bepaalde stukken uit het strafrechtelijk onderzoek waarvan de tweede verwerende partij kennis nam en waarin een aantal feiten en bekentenissen zijn opgenomen. Bepaalde vastgestelde feiten en bekentenissen kunnen in geval van strafrechtelijke vervolging mogelijks gekwalificeerd worden als inbreuk op bepaalde artikelen uit het Strafwetboek.

Als bijlage bij dit schrijven wordt een door de tweede verwerende partij opgestelde synthese gevoegd. Deze synthese heeft betrekking op de verklaring die de verzoeker zelf in het kader van het strafrechtelijk onderzoek heeft afgelegd, op verklaringen van aannemers, op verklaringen van collega's, op het wederrechtelijk vermogensvoordeel en de strafrechtelijke vervolging.

3.7. Bij faxbericht van 28 september 2010 vraagt de raadsman van de verzoeker om hem de stukken van het tuchtdossier te willen overmaken.

Als antwoord op dit faxbericht wordt aan de raadsman van de verzoeker meegedeeld dat het verhoor van 29 september 2010 niet zal doorgaan en dat een nieuwe uitnodiging zal worden overgemaakt.

3.8. Met een schrijven van 14 oktober 2010 wordt de verzoeker opnieuw uitgenodigd om te worden gehoord, ditmaal op 27 oktober 2010.

3.9. Op 27 oktober 2010 vindt het verhoor in het kader van de tuchtprocedure en in het kader van een schorsing in het belang van de dienst plaats.

De hiërarchische meerdere van de verzoeker stelt thans te beschikken over een aantal nieuwe feiten ingevolge de vordering van de procureur des Konings. De raadsman van de verzoeker reageert hierop door ondermeer te stellen dat de tuchtvordering onontvankelijk is, aangezien de tweede verwerende partij op basis van de inzage die zij heeft gehad in het strafdossier alle nodige kennis en inzichten had om de juiste inschatting te maken van wat aan de verzoeker tuchtrechtelijk en strafrechtelijk kan worden verweten en dat de termijn van zes maanden, zoals bepaald in artikel 81 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (hierna: het koninklijk besluit van 2 oktober 1937), vanaf dan is beginnen lopen. De hiërarchische meerdere antwoordt hierop dat de tweede verwerende partij op dat ogenblik over onvoldoende elementen beschikte om de tuchtprocedure in gang te zetten, terwijl zij nu wel over deze elementen beschikt. Hij verduidelijkt dat de vordering van de procureur een nieuw element is, een nieuw element in heel de procedure, ten gevolge waarvan het volgens hem vereist is te reageren. Om die reden wordt de tuchtprocedure opgestart en wordt aan de minister voorgesteld om de schorsing in het belang van de dienst in te zetten. Het imago van de tweede verwerende partij is immers geschaad en hierdoor moet er aldus actie worden ondernomen. Het is dan ook de bedoeling te schorsen met behoud van wedde. De raadsman van de

verzoeker stelt dit vreemd te vinden. De verzoeker is namelijk in hechtenis genomen begin 2006. Er zijn toen nog een aantal mensen in hechtenis genomen en zij zijn op dat ogenblik allemaal onmiddellijk gehoord geweest in het kader van een mogelijke tuchtprocedure. Toen werd ervoor geopteerd het verdere onderzoek af te wachten of te wachten totdat inzage verkregen zou worden. Nu, vier jaar later, wordt plots gezegd dat de verzoeker niet meer kan functioneren in de dienst of in het belang van de dienst. De verzoeker heeft daarentegen tot hiertoe altijd gefunctioneerd, en ook goed gefunctioneerd. Hij heeft een aantal projecten afgewerkt binnen de budgetten die gevraagd geweest zijn, zelfs projecten op Justitie. Er werd nooit enige opmerking gemaakt over het belang van de dienst of over het feit dat het niet mogelijk was om te werken met de collega's of wat dan ook. Men heeft de verzoeker echter werken laten doen, zelfs bij Justitie, wat hij ook effectief binnen zijn budgetten en binnen de opgelegde termijn heeft gedaan, terwijl dat allemaal geen evidentie is. De hiërarchische meerdere van de verzoeker antwoordt hierop nu geen evaluatie en geen vergelijking met de anderen te zullen maken. Hij vestigt wel de aandacht op de procedure, die nu toch al enkele jaren loopt en waarrond er veel media-aandacht blijft bestaan. Hij stelt het vier jaar geleden waarschijnlijk ook niet zo te hebben ingeschat. Volgens hem is het nu toch wel belangrijk dat er een schorsing is, met als bedoeling een duidelijk signaal te geven. Hij beklemtoont dat dit geen disciplinaire maatregel is. De hiërarchische meerdere van de verzoeker preciseert nog dat het gaat om een preventieve schorsing met behoud van wedde en dat het volgens hem niet de bedoeling kan zijn om vandaag over de feiten te spreken, tenzij de raadsman van de verzoeker daarover iets wil vertellen. De raadsman antwoordt hierop dat hij in een kort verweerschrift op de hoorzitting van vandaag heeft kunnen uiteenzetten wat hij wilde vertellen en dat dit het enige is wat hij vandaag wil. De hiërarchische meerdere vervolgt door te stellen dat het voorstel nog door de minister moet worden getekend en dat de administrateur-generaal een voorstel zal willen doen aan de minister. Een attaché - vertegenwoordiger van de personeelsdienst deelt aan de verzoeker mee dat hij twee processen-verbaal van het verslag krijgt, één in het kader van de tuchtprocedure en één in het kader van de schorsingsprocedure, die binnen zeven dagen moeten worden gevisieerd. Hij legt uit hoe de procedure vanaf

nu verloopt. De tuchtprocedure stopt hier omdat die meteen weer wordt geschorst. Voor de schorsingsprocedure volgt later het voorstel tot schorsing. De verzoeker leidt hieruit af dat hij moet worden gehoord, maar dat de conclusies en de gevolgen reeds vastliggen. Zijn hiërarchische meerdere ontkent dit, daar weliswaar een voorstel tot schorsing aan de minister voorligt, maar dat die schorsing nog niet vast staat. De minister heeft immers nog niet getekend.

3.10. Met een brief van 30 november 2010 maakt de hiërarchische meerdere van de verzoeker hem de notulen aangaande het voornoemde verhoor van 27 oktober 2010, dat heeft plaatsgevonden in het kader van een schorsing in het belang van de dienst, over. De verzoeker wordt gevraagd dit proces-verbaal te viseren en terug te bezorgen binnen zeven dagen. Hij wordt er tevens van op de hoogte gebracht dat aan de administrateur-generaal zal worden voorgesteld om hem te schorsen in het belang van de dienst. Ook wat dit voorstel betreft, zal hij ten gepaste tijde worden verzocht dit te viseren en terug te bezorgen binnen zeven dagen.

3.11. Op 6 december 2010 wordt het proces-verbaal van het verhoor door de verzoeker geïseerd.

Overeenkomstig artikel 78, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 dient de verzoeker nog een bezwaarschrift in, waarin hij integraal de bezwaren herneemt die hij reeds schriftelijk via zijn raadsman formuleerde tijdens het verhoor van 27 oktober 2010. Hij voegt daaraan nog toe dat hij tijdens het voormelde verhoor op geen enkele wijze werd gehoord omtrent de feiten die hem ten laste worden gelegd, en dit in strijd met wat uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 78, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

3.12. Op 12 januari 2011 wordt door de administrateur-generaal van de Regie der Gebouwen voorgesteld om de verzoeker met onmiddellijke ingang te schorsen in het belang van de dienst.

3.13. Op 25 januari 2011 wordt het voornoemde voorstel aan de verzoeker ter kennis gebracht en door hem geïnviseerd.

3.14. Bij ministerieel besluit van 18 januari 2011 wordt de verzoeker in het belang van de dienst in zijn ambt geschorst en dit met inwerkingtreding van 1 februari 2011. De motivering van dit besluit luidt als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst;

Gelet op het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut, inzonderheid op de artikelen 1 § 1, XIV, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 25 november 1993, 2, 3 § 1, 1°, 8° en 39°, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, en § 2 en 4;

Gelet op de vordering d.d. 3 juni 2010 van de Procureur des Konings te Brussel tot verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brussel van de heer Johan VAN DE SANDE genoemd als verdachte inzake het strafdossier van het Brusselse onderzoek naar corruptie bij de Regie der Gebouwen en bepaalde aannemers die voor de Regie der Gebouwen werken (notitienummer BR 70.00.701853/01), vordering die gevoegd is bij onderhavig besluit en er integrerend deel van uitmaakt.

Gelet op het feit dat de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vordert de heer Johan VAN DE SANDE te verwijzen naar de Correctionele rechtbank;

Overwegende dat in deze vordering aan de betrokkene bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste worden gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken.

Dat, ongeacht het vermoeden van onschuld die ook in deze centraal staat, vaststaat dat door deze vordering van de Procureur des Konings er minstens thans aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband van de Regie der Gebouwen.

Overwegende dat, gelet op de ernst van de feiten waarvan de betrokkene wordt verdacht en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, dit onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar betrokkene is tewerk gesteld;

Overwegende dat door deze rechtsvordering, het onderlinge vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad.

Dat hierdoor bovendien iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt minstens totdat de betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken.

Overwegende dat de verdere aanwezigheid op de dienst van het betrokken personeelslid volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst;

Overwegende dat de aanwezigheid van het betrokken personeelslid in de schoot van de Regie der Gebouwen derhalve niet langer wenselijk is en het bijgevolg aangewezen is de betrokkene te schorsen in het belang van de dienst.

Gelet op het feit dat de heer Johan VAN DE SANDE verhoord werd op 27 oktober 2010, waarvan PV werd opgesteld, geïnviseerd op 6 december 2010.

Gelet op het voorstel d.d. 12 januari 2011 van de voorzitter van het directiecomité van de Regie der Gebouwen tot schorsing in het belang van de dienst.
Gelet op het feit dat dit voorstel per aangetekende brief d.d. 12 januari 2011 aan betrokkene ter kennisgeving werd gestuurd”.

Dit besluit wordt op 31 januari 2011 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

3.15. Op 14 maart 2011 dient de verzoeker via zijn raadsman overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van Rijksambtenaren in het belang van de dienst een beroepschrift in tegen zijn schorsing.

3.16. Op 18 mei 2011 wordt de verzoeker opgeroepen om te verschijnen voor de Nederlandstalige afdeling van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut.

3.17. Bij schrijven van 26 mei 2011 wordt door de griffier-rapporteur aan de raadsman van de verzoeker kennis gegeven van de gewone of de plaatsvervangende assessoren, die zijn opgeroepen voor het onderzoek van de zaak.

De verzoeker laat hierbij na het wrakingsrecht, zoals bepaald in artikel 86 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, uit te oefenen.

3.18. Tijdens haar zitting van 30 juni 2011 stelt de Nederlandstalige afdeling van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut vast dat één van de assessoren - vertegenwoordiger van de administratie in dit dossier is opgetreden en dat hij een verhoor heeft bijgewoond van een andere ambtenaar in het raam van hetzelfde dossier. De voorzitter van de Raad van Beroep is van mening, om elke schijn van partijdigheid uit te sluiten, dat het het best is om die assessor, overeenkomstig artikel 87 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, ambtshalve te wraken. Om de pariteit te herstellen tussen de assessoren aangewezen door de minister van Ambtenarenzaken en de assessoren aangewezen

door de representatieve vakorganisaties, stelt een assessor - vertegenwoordiger van het personeel voor om de zitting te verlaten, zodat er niet moet worden overgegaan tot loting zoals bepaald bij artikel 90bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

3.19. Op 30 juni 2011 stelt de Raad van Beroep vast wat volgt:

“Over de feiten:

Uit de stukken waarop de raad vermag te steunen blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek wegens zijn mogelijke betrokkenheid bij diverse strafbare feiten waaronder, als ambtenaar valsheid in geschriften te hebben gepleegd met het oogmerk zichzelf te verrijken, valsheid in geschrifte, passieve omkoping, prijsafspraken, en bendevoorming.

Dit gerechtelijk onderzoek startte door de vordering van de procureur des Konings tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek de dato 17 november 2005.

Verzoeker werd in het kader van dit onderzoek op 31 januari 2006 door de heer onderzoeksrechter Bruno BULTHE in voorlopige hechtenis genomen tot 26 april 2006. Na zijn voorlopige invrijheidstelling nam verzoeker zijn functie terug op.

De verzoeker bracht bij zijn terugkeer op de dienst zijn hiërarchische meerderen niet op de hoogte van de feiten die hem ten laste werden gelegd, evenmin werd hem daarover door zijn hiërarchische meerderen vragen gesteld.

Volgens verzoeker kreeg hij na zijn terugkeer na zijn voorlopige invrijheidstelling een andere taakomschrijving, die volgens hem voornamelijk erop neer kwam dat hij minder en vooral andere aannemers ontmoette. Volgens de Regie der Gebouwen was er een andere taakomschrijving en viel hij onder het rechtstreekse gezag van de directeur-generaal.

De Regie der Gebouwen legde terloops dit onderzoek bij de onderzoeksrechter te Brussel klacht neer met stelling van burgerlijke partij tegen onbekenden op 21 december 2006.

Op 10 augustus 2007 verkreeg de Regie der Gebouwen inzage in het strafdossier zoals dat op dat moment samengesteld was.

Uit het syntheseverslag van de juridische dienst van de Regie der Gebouwen van de stand van het onderzoek, zoals dat op dat moment samengesteld was, blijkt dat verzoeker de tenlasteleggingen ontkende. Hij ontkende rechtstreeks of onrechtstreeks gelden te hebben ontvangen; hij ontkende weekends, reizen en dergelijke meer gratis te hebben gekregen van aannemers en ambtenaren maar erkende enkel te zijn meegegaan, dit zo een drie à viertal maal, maar verklaarde telkens daarvoor zelf zijn deel cash te hebben betaald; hij erkende werken in eigen woning te hebben laten uitvoeren maar stelde dat deze wel cash door hem werden betaald. Voorts bevat dit verslag enkele voor de verzoeker incriminerende verklaringen die afgelegd werden door derden, namelijk door aannemers of door mede-inverdenkinggestelden.

Op een niet nader te bepalen datum maar alleszins na 03 juni 2010 kreeg de Regie der Gebouwen kennis van de vordering van de Procureur des Konings van Brussel van 03.06.2010 tot verwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank.

Als gevolg hiervan startte de Regie der Gebouwen een tuchtprocedure en een procedure tot schorsing in het belang van de dienst tegenover de verzoeker.

Bij brieven van 20 september 2010 en van 14 oktober 2010 werd verzoeker uitgenodigd om gehoord te worden in het kader van beide procedures (in het kader van de tuchtprocedure en in het kader van een schorsing in het belang van de dienst).

Verzoeker werd gehoord in het kader van de tuchtprocedure evenals in het kader van een schorsing in het belang van de dienst. Verzoeker legde op de hoorzitting een verweerschrift neer. Er werden notulen opgemaakt die door de verzoeker werden geïllustreerd op 6 december 2010. Verzoeker formuleerde daarop zijn opmerkingen. Op 12 januari 2011 werd een voorstel tot schorsing in het belang van de dienst geformuleerd. Op 18 januari 2011 nam de Minister het besluit tot schorsing van verzoeker in het belang van de dienst, met ingang van 01 februari 2011.

In rechte:

1. Nopens de ingeroepen schending van artikel 81, §5, van het KB van 02 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijke termijn.

De verzoeker stelt dat de termijn van zes maanden waarvan sprake is in artikel 81, §5, van het voornoemde KB van 02 oktober 1937, overschreden is, gezien de Regie der Gebouwen na zijn terugkeer na de voorlopige invrijheidstelling op 26 april 2006 en zeker na de inzage van het strafdossier op 10 augustus 2007 een beeld had van de feiten en zij naliet om maatregelen te treffen zodat de tuchtvordering ingesteld in september of oktober 2010 onontvankelijk is.

De Regie der Gebouwen stelt dat de bestreden beslissing een ordemaatregel is en geen tuchtmaatregel is, zodat artikel 81, §5, van het KB van 02 oktober 1937 niet van toepassing is, maar dat zij daarnaast wel degelijk zorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad van Beroep stelt vast:

Dat in de huidige procedure enkel de beoordeling van de voorlopige schorsing van de verzoeker in het belang van de dienst -als ordemaatregel- voorligt, maar niet een tuchtmaatregel, zodat op het eerste gezicht artikel 81, §5, van het KB niet toepasselijk is.

Dat het evenwel aannemelijk is dat een ordemaatregel enkel kan worden genomen wanneer de tuchtvordering nog kan worden ingesteld.

Dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt de Regie der Gebouwen bij de inzage van het strafdossier in augustus 2007, zoals het op dat moment samengesteld was, blijkbaar geen feiten heeft kunnen en moeten vaststellen ten laste van verzoeker.

Dat de Raad van Beroep geen inzage heeft in het strafdossier en dat uit het syntheseverslag van het gerechtelijk onderzoek blijkt dat de verzoeker alles ontkent. Dat de verzoeker ontkent rechtstreeks of onrechtstreeks gelden te hebben ontvangen; dat hij ontkent weekends, reizen en dergelijke meer gratis te hebben gekregen van aannemers en ambtenaren maar erkent enkel te zijn meegegaan, dit zo een drie à viertal maal, maar dat hij telkens daarvoor zelf zijn deel cash betaalde; dat hij erkent werken in eigen woning te hebben laten uitvoeren maar daartegenover stelt dat deze wel cash door hem werden betaald. Dat verder dit verslag verwijst naar enkele voor hem incriminerende verklaringen, die blijkbaar afgelegd werden door derden, namelijk door aannemers of door mede-inverdenkinggestelden.

Dat het bestaan van mogelijks voor de verzoeker belastende verklaringen van derden, inzonderheid wellicht van aannemers, niet tot de conclusie moet leiden dat er feiten zijn vastgesteld ten laste van de verzoeker.

Dat evenmin, zoals verzoeker stelt, de berichtgevingen in de media (televisie, kranten, ...) voldoende zijn om een ordemaatregel, zoals de schorsing in het belang van de dienst, daarop te funderen.

Dat uit het onderzoek ter zitting van de Raad van Beroep blijkt dat de verzoeker de feiten die hem ten laste worden gelegd immers nog steeds ontkent en betwist.

Dat het bestaan van de vordering tot verwijzing naar de correctionele rechtbank van de procureur des Konings weliswaar geen vaststelling van een feit oplevert, maar wel van het bestaan van voldoende bezwaren in hoofde van verzoeker.

Dat de vaststelling door het bestuur van enerzijds een in verdenkingstelling door de onderzoeksrechter en anderzijds een verwijzingsvordering vanwege het Openbaar Ministerie in hoofde van dat bestuur ernstige omstandigheden kunnen uitmaken die de verdere samenwerking in een bepaalde functie onmogelijk maken.

Dat het vermoeden van onschuld hoe dan ook toepasselijk blijft (art. 6, al 2, EVRM).

Dat derhalve de termijn van zes maanden waarvan sprake in artikel 81, §5, KB 2 oktober 1937 niet overschreden is.

Dat de tuchtoverheid inderdaad oog moet hebben voor de beginselen van de redelijke termijn.

Dat het niet aannemelijk is dat de Regie der Gebouwen over voldoende eigen onderzoeksmogelijkheden (huiszoeking, telefoononderzoek,...) beschikt om de feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd zelf te beoordelen.

Dat ook al kon de Regie der Gebouwen zich in augustus 2007 bij de inzage van het strafdossier een eerste zeer voorlopig beeld vormen van de stand van het onderzoek op dat ogenblik, de Regie der Gebouwen daarom zelf toen nog geen voldoende beargumenteerde beoordeling kon geven van de feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd. Dat dit des te meer klemmt gezien het onderzoek na de inzage door de Regie der Gebouwen -in augustus 2007- nog 3 jaren heeft geduurd en 71 beklaagden/inverdenkinggestelden opleverde.

Dat in deze, gelet op de ontkennende houding van de verzoeker voor wat betreft de hem ten laste gelegde feiten en de omstandigheid dat de Regie der Gebouwen voorzichtigheidshalve de vordering van de procureur des Konings afwachtte, vooraleer een ordemaatregel te nemen, er niet onredelijk lang werd getalmd en dat de Regie der Gebouwen onmiddellijk tot actie overging zodra de aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoeker zich concretiseerden in de verwijzingsvordering van de procureur des Konings.

Dat de Regie der Gebouwen niet kan verweten worden dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld nu blijkt dat, na onderzoek, bepaalde andere ambtenaren die nochtans ook in verdenking werden gesteld en thans ten aanzien van hen door de procureur des Konings een vordering tot buitenvervolgving voorligt.

Dat de verwijzingsvordering van de procureur des Konings in hoofde van het bestuur inderdaad een wezenlijk nieuw element uitmaakt.

2. Nopens de ingeroepen schending van de hoorplicht

Verzoeker stelt dat artikel 1 van het KB van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst vereist dat hij vooraf moet worden gehoord over de feiten die hem ten laste worden gelegd en dat dit niet geschiedde.

De Regie der Gebouwen stelt dat de verzoeker wel degelijk gehoord werd, minstens de kans daartoe kreeg. De Regie verwijst daarbij naar de notulen van de hoorzitting van 27 oktober 2007.

De Raad van Beroep stelt vast:

Dat omtrent de ingeroepen schending van de hoorplicht moet worden opgemerkt dat de raadsman van de verzoeker volgens de notulen van de hoorzitting van 27 oktober 2010 op vraag van de heer DE CEUSTER of hij iets wou vertellen over de feiten hij heeft verklaard dat "hij heeft kunnen uiteenzetten wat hij wou vertellen op deze hoorzitting en dat dit het enige was dat hij wilde".

Dat in deze omstandigheden de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet over de feiten werd gehoord.

Dat de verzoeker en zijn raadsman bovendien op de hoorzitting van de Raad van 30 juni 2011 uitgenodigd werden om te worden gehoord over de feiten;

Dat in deze omstandigheden een schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen, spijs het bezwaarschrift van de verzoeker na toezending van de notulen van de hoorzitting van 27 oktober 2010;

3. Nopens de schorsing in het belang van de dienst.

De verzoeker stelt dat het niet ernstig is te stellen dat hij op 18 januari 2011 diende te worden geschorst in het belang van de dienst nu hij sedert zijn invrijheidstelling op 26 april 2006 tot 01 februari 2011, circa 5 jaar, onafgebroken voort heeft gewerkt op zijn dienst, zonder dat dit voor niemand of niets een negatieve weerslag had op de goede werking van de dienst.

De Regie stelt dat met de verwijzingsvordering elke samenwerking met de verzoeker onmogelijk is geworden en zijn aanwezigheid op de dienst volstrekt onverenigbaar is.

De Raad stelt vast:

Dat ongeacht het vermoeden van onschuld die ook in deze centraal staat, door de vordering van de procureur des Konings tot verwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank thans komt vast te staan dat er in hoofde van de vervolgende overheid minstens voldoende bezwaren zijn voor de plichtigheid van de verzoeker aan ernstige feiten van corruptie, valsheid in geschriften met het oogmerk zichzelf te verrijken, valsheid in geschrifte, passieve omkoping, prijsafspraken, en bendevoorming en dit in dienstverband van de Regie der Gebouwen.

Dat door de kennisgeving van de procureur des Konings van zijn vordering tot verwijzing aan het bestuur, deze voor het eerst kennis krijgt van de precieze omschrijving van de feiten en de tenlasteleggingen in hoofde van haar ambtenaar.

Dat moet benadrukt worden dat de voorlopige schorsing in het belang van de dienst bij ordemaatregel louter is ingegeven door motieven betreffende de goede verdere werking van de openbare dienst en geen tuchtmaatregel is.

Dat de feiten die ten laste worden gelegd in hoofde van de verzoeker, zo zij komen vast te staan, bijzonder zwaarwichtig zijn en getuigen van een gebrekkig normbesef en normvervaging in hoofde van zijn ambtenaar en (objectief) van aard zijn om het vertrouwen van het bestuur in zijn ambtenaar, in concreto verzoeker, te schokken en elke samenwerking onmogelijk maken.

Dat inderdaad de gedragingen van de verzoeker als deze bewezen worden verklaard indruisen tegen de meest fundamentele plichten die wegen op de Rijksambtenaar en die onder meer vervat liggen in artikel 8, in het bijzonder artikel 8, §3, e.v. van voornoemd KB van 02 oktober 1937.

Dat, gelet op de ernst van de feiten waarvan de betrokkene wordt verdacht en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, dit onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld.

Dat inderdaad het gegeven van de vordering tot verwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank van de procureur des Konings verdisconteerbaar is bij de beslissing inzake de impact op de goede werking van de dienst.

Dat de tenlasteleggingen in de thans voorliggende vordering tot verwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank van de procureur des Konings het onderlinge vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen de verzoeker en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten onmogelijk maken, minstens ernstig schaden of bemoeilijken.

Dat de aanwezigheid van verzoeker op de dienst, in gelijk welke functie, voor het overige personeel van de dienst als onbegrijpelijk zou worden ervaren nu de verwijzingsbeschikking voorligt en zijn verdere aanwezigheid nefast is voor de verdere goede werking van de dienst en verdere samenwerking onmogelijk maakt. Dat zowel intern als ook naar buiten toe een verdere aanwezigheid van verzoeker

staande de verwijzingsbeschikking en waarbij het bestuur verder laat doen alsof er “geen vuiltje aan de lucht is”, het imago van de dienst schaadt.

Dat aangenomen moet worden dat iedere vorm van samenwerking onmogelijk wordt minstens totdat de verzoeker op definitieve wijze ofwel buitenvervolgning is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken”.

3.20. Om voornoemde redenen geeft de Raad van Beroep, met meerderheid van de stemmen, een ongunstig advies, waardoor de ordemaatregel genomen bij ministerieel besluit van 18 januari 2011 waarbij de verzoeker in het belang van de dienst met ingang van 1 februari 2011 wordt geschorst, gehandhaafd moet worden.

Dit is de bestreden beslissing.

3.21. Bij schrijven van 14 juli 2011 wordt het voornoemd advies aan de verzoeker en zijn raadsman overgemaakt, dat op 18 juli 2011 wordt ontvangen.

3.22. Bij schrijven van 14 juli 2011 wordt het advies eveneens aan de bevoegde minister overgemaakt.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker heeft bijkomende stukken ingediend als bijlage bij zijn laatste memorie. In de mate deze stukken bijdragen tot het volgen en het begrijpen van de mondelinge uiteenzetting ter zitting en aldus de zaak verduidelijken en bespoedigen, kunnen zij aanvaard worden. Zij worden echter uit de debatten geweerd in de mate zij nieuwe feitelijke en/of juridische aanvullingen bevatten die reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen worden aangevoerd.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione materiae

Standpunt van de partijen

5.1. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid ratione materiae van het beroep op. Aangezien de bestreden beslissing de rechtstoestand van de verzoeker niet wijzigt en ook geen bindend advies vormt, is deze beslissing volgens de tweede verwerende partij geen voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. In de mate dat in het verzoekschrift wordt gesteld dat “De verzoeker onmiskenbaar belang heeft bij de vernietiging van de beslissing d.d. 30 juni 2011, gezien de beslissing een effectieve mogelijkheid op tewerkstelling wordt ontnomen”, kan daaruit naar het oordeel van de tweede verwerende partij worden opgemaakt dat de verzoeker verkeerdelijk meent dat de bestreden beslissing zou ingrijpen in zijn rechtstoestand.

5.2. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord niet in te zien waarom de bestreden beslissing niet in aanmerking zou komen voor vernietiging door de Raad van State. Zij beantwoordt volgens hem namelijk perfect aan de voorschriften van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De verzoeker wijst er in dit verband op dat de Raad van State in gelijkaardige materies van schorsing in het belang van de dienst reeds herhaaldelijk de vordering ontvankelijk heeft verklaard. Hij merkt ook op dat de tweede verwerende partij in de zaak A.199.446/IX-7086 zelf geen exceptie van onontvankelijkheid heeft opgeworpen en dat de vordering in die zaak ook in het auditoraatsverslag niet onontvankelijk werd verklaard. De bestreden beslissing heeft bovendien niet alleen een rechtstreekse weerslag op zijn effectieve tewerkstelling, maar heeft ook een zeer zware psychologische impact.

Beoordeling

5.3. Artikel 14, § 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de afdeling bestuursrechtspraak uitspraak doet over beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden, waaronder dient te worden verstaan handelingen waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst, luidt als volgt:

“Is aan de schorsing geen einde gemaakt, dan kan de ambtenaar, nadat een maand verstreken is sedert de dag dat die maatregel uitwerking heeft gekregen, er beroep tegen instellen bij de raad van beroep.

Het voor de ambtenaar ongunstig advies van de raad van beroep sluit in, dat de schorsing wordt gehandhaafd. Is het advies van de raad van beroep gunstig, dan beslist nog de Minister.

De ambtenaar kan ook, op voorwaarde dat hij zich op nieuwe feiten beroept, beroep instellen telkens als een termijn van drie maanden verstreken is sedert de dag waarop een beslissing tot handhaving van de schorsing is genomen”.

5.4. Overeenkomstig de voormelde bepaling heeft een ongunstig advies van de Raad van Beroep tot gevolg dat de initieel opgelegde schorsingsmaatregel in het belang van de dienst, wordt gehandhaafd. Een dergelijk advies dient als een definitieve beslissing te worden beschouwd die verhindert dat de bestaande rechtstoestand van de verzoeker wordt gewijzigd en is een voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling.

De exceptie is ongegrond.

B.Exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis

Standpunt van de partijen

6.1. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep onontvankelijk ratione temporis is. Aangezien de bestreden beslissing middels een schrijven van 14 juli 2011 op 18 juli 2011 aan de verzoeker ter kennis is gebracht, is de zestigdagentermijn immers ingegaan op 19 juli 2011 en geëindigd op 16 september 2011. Het voorliggend verzoekschrift dateert echter van 17 januari 2012.

6.2. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat de brief waarmee hem de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, geen mededeling bevatte van de termijn of de vormen waarbinnen of waarbij een annulatieprocedure voor de Raad van State kan worden gevoerd. Dit betekent dat de verjaringstermijn van zestig dagen pas aanvangt na het verstrijken van vier maanden nadat hij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing op 18 juli 2011. De termijn van zestig dagen nam naar het oordeel van de verzoeker aldus slechts op 19 november 2011 een aanvang, zodat zijn op 17 januari 2012 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift binnen de voorgeschreven termijn werd ingediend.

Beoordeling

6.3. De bestreden beslissing is een individuele beslissing die aan de verzoeker diende betekend te worden overeenkomstig artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Vastgesteld wordt dat de betekening van de bestreden beslissing is gebeurd bij brief van 14 juli 2011, waarvan de verzoeker betoogt, zonder dat dit door de verwerende partijen wordt betwist, deze op 18 juli 2011 te hebben

ontvangen. Deze laatste datum dient dan ook te worden beschouwd als de datum waarop de bestreden beslissing aan de verzoeker effectief ter kennis werd gebracht. Met de verzoeker moet worden vastgesteld dat de brief van 14 juli 2011 geen melding maakt van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, noch van de daarbij in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, zoals vereist door artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De niet-naleving van die verplichting heeft als gevolg dat de verjaringstermijn slechts een aanvang neemt vier maanden nadat de verzoeker van de bestreden beslissing in kennis werd gesteld, dit is te dezen op 19 november 2011. Het op 17 januari 2012 ingediend beroep is dan ook tijdig.

De exceptie is ongegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de redelijke termijn.

7.2.1. In een eerste middelonderdeel betoogt de verzoeker dat de in artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 vooropgestelde termijn van zes maanden in casu niet is gerespecteerd. De tuchtvordering, en dus ipso facto ook een schorsing in het belang van de dienst, is onontvankelijk doordat de tuchtvordering pas is ingesteld geworden in september of oktober 2010. Immers heeft de tuchtrechtelijke overheid reeds vanaf 31 januari 2006 kennis gekregen van verzoekers aanhouding voor passieve omkoping en vereniging van misdadigers. Weliswaar wordt de tweede verwerende partij strikt gezien niet in kennis gesteld van deze aanhouding, doch omwille van de massale persbelangstelling voor deze

aanhouding kan moeilijk worden ontkend dat zij er geen kennis van zou hebben gehad. Minstens heeft de tuchtrechtelijke overheid in augustus 2007 een juist en volledig beeld gekregen van het strafrechtelijk dossier dat lastens de verzoeker werd opgesteld. Op 28 en 29 augustus 2007 heeft zij namelijk het recht op inzage van het strafdossier bekomen en uitgeoefend, wat volgens de verzoeker blijkt uit de stukken in het strafrechtelijk onderzoek. Ten gevolge van deze inzage in augustus 2007 kreeg zij een duidelijk zicht op het bestaan en de ernst van de feiten en had zij de mogelijkheid om zich een beeld te vormen van de noodzaak om al dan niet een tuchtrechtelijke vervolging in te stellen.

Dat de tuchtrechtelijke overheid inzage heeft genomen van het strafdossier leidt de verzoeker tevens af uit het feit dat een synthese werd opgemaakt door de tweede verwerende partij, die werd gevoegd als bijlage bij de eerste uitnodiging van 20 september 2010 van de verzoeker om gehoord te worden. In die uitnodiging wordt vermeld dat de feiten waarop onderhavig verhoor wordt gestoeld, gebaseerd zijn op de lezing van bepaalde stukken uit het strafrechtelijk onderzoek waarvan de Regie der Gebouwen kennis nam en waarin een aantal feiten en bekentenissen zijn opgenomen. In een tweede uitnodiging van 14 oktober 2010 (nadat aan de raadsman van de verzoeker was meegedeeld dat het verhoor van 29 september 2010 dat in de eerste uitnodiging was vastgesteld niet zou doorgaan) wordt daarentegen vermeld dat de feiten waarop het verhoor wordt gestoeld, gebaseerd zijn op de lezing van bepaalde stukken uit het strafrechtelijk onderzoek, met name de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010, waarin een aantal feiten zijn opgenomen. De verzoeker wijst er op dat de tuchtrechtelijke overheid tussen 26 april 2006 (d.i. de datum waarop de verzoeker voorlopig in vrijheid werd gesteld) en 19 september 2010 op geen enkele wijze enig initiatief heeft genomen ten aanzien van hem, en dat hij aldus slechts bij brief van 20 september 2010 een eerste maal werd uitgenodigd om te worden gehoord.

7.2.2. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord vooreerst een exceptie van onontvankelijkheid van het middel op, en dit in de mate dat het gebaseerd is op de vermeende schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker zet namelijk op geen enkele wijze uiteen waaruit deze schending precies zou bestaan. In de mate dat het middel gesteund is op artikel 81, § 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, is het naar het oordeel van de tweede verwerende partij evenmin ontvankelijk. De verzoeker vormt immers niet het voorwerp van een tuchtstraf, maar enkel van een ordemaatregel. De voorlopige schorsing in het belang van de dienst vormt enkel een ordemaatregel die is ingegeven door motieven betreffende de goede verdere werking van de openbare dienst, maar vormt geen tuchtmaatregel. Aldus kan enkel de aangevoerde schending van de redelijke termijn in aanmerking worden genomen. De tweede verwerende partij merkt in dat verband op dat het absoluut onjuist is dat zij op basis van de inzage in augustus 2007 de mogelijkheid had om zich een volledig beeld te vormen van de noodzaak om al dan niet een tuchtrechtelijke vervolging in te stellen. Zij wijst er op dat de verzoeker geheel voorbijgaat aan de tussengekomen vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010. De eindvordering van het openbaar ministerie heeft echter een zeer belangrijke betekenis bij de afsluiting van het gerechtelijk onderzoek en de adiëring van de vonnisrechter vormt een nieuw element in de procedure waaraan zij niet kon voorbijgaan. Zij geeft het belang van de eindvordering van het openbaar ministerie als volgt aan. Nadat de onderzoeksrechter oordeelt dat zijn onderzoek is beëindigd, maakt hij overeenkomstig artikel 127, § 1, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering het dossier via een beschikking tot mededeling over aan de procureur des Konings. Na ontvangst van het dossier beoordeelt de procureur des Konings de volledigheid van het onderzoek. Zo hij meent dat het onderzoek volledig is, vordert hij de regeling van de rechtspleging overeenkomstig artikel 127, § 1, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering. Hiertoe stelt hij een schriftelijke eindvordering op, gericht tot de raadkamer. In deze eindvordering van de procureur des Konings wordt in belangrijke mate ingegaan op het aandeel van de verzoeker in een belangwekkende corruptiezaak die rechtstreeks betrekking heeft op de goede en normale werking van de tweede verwerende partij. De procureur des Konings maakt een vordering op met betrekking tot de feiten die het voorwerp hebben uitgemaakt van het gerechtelijk onderzoek. Het is voor de tweede verwerende partij duidelijk dat een dergelijke rechtsvordering van de

procureur des Konings met betrekking tot dergelijke zware feiten voor haar een niet te miskennen signaal vormt en dat op geen enkele wijze geduld kan worden dat vanaf het ogenblik dat een dergelijke rechtsvordering wordt uitgebracht de verzoeker nog langer een dergelijke belangrijke functie of andere functie bij haar waarneemt. Uit deze rechtsvordering blijkt dat de procureur des Konings van oordeel is dat er minstens bezwaren van plichtigheid zijn voor de zware tenlasteleggingen in hoofde van de verzoeker, zodat de tweede verwerende partij meent op geen enkele wijze nog gehouden te kunnen zijn tot samenwerking. Minstens is het vertrouwen tussen haarzelf als werkgever en de verzoeker als ambtenaar tijdelijk en derwijze geschokt dat van haar niet meer mag worden verwacht dat de verzoeker in dienst is. De vordering tot verwijzing van de verzoeker naar de correctionele rechtbank vormt naar het oordeel van de tweede verwerende partij een zeer zwaarwichtig gegeven waarvan de impact niet kan worden onderschat. In de vordering worden aan de verzoeker bovendien bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken. Ingevolge deze vordering van de procureur des Konings staat het voor de tweede verwerende partij vast dat er minstens thans niet enkel aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband, maar zelfs dat de procureur des Konings van mening is dat er ernstige bezwaren van schuld zijn in hoofde van de verzoeker. Het is voor de tweede verwerende partij duidelijk dat in casu in haren hoofde de vordering van de procureur des Konings de aanleiding vormt om over te gaan tot schorsing in het belang van de dienst.

De tweede verwerende partij wijst er voorts op dat de Raad van State zich in zijn beoordeling niet in haar plaats kan stellen en zodoende uitmaken welke feitelijkheden een schorsing in het belang van de dienst rechtvaardigen. Dit behoort immers tot haar bevoegdheid. Welnu, haar gedraging getuigt niet van een kennelijke onredelijkheid. Zij meent dat de stelling van de verzoeker ter zake niet kan worden gevolgd. Deze stelling zou immers leiden tot de totaal onaanvaardbare situatie dat een overheid die geconfronteerd wordt met verklaringen binnen een strafdossier en met een ambtenaar die de aantijgingen bij hoog en laag ontkent en die op dat ogenblik niet overgaat tot een schorsing in het belang van de dienst, later

-d.i. op het ogenblik dat zij wordt geconfronteerd met een vordering van de procureur des Konings- geen dergelijke schorsing in het belang van de dienst meer mag opleggen. De thans voorliggende vordering tot correctionele vervolging heeft naar het oordeel van de tweede verwerende partij onmiskenbaar een negatieve weerslag op de dienst waar de verzoeker tewerkgesteld is. Deze vordering plaatst het dossier en de tewerkstelling binnen een geheel ander perspectief. Zulke rechtsvordering doet in hoofde van iedere aanstellende overheid het onderlinge vertrouwen -basis voor iedere mogelijke samenwerking- met de hiërarchische meerderen en met de ondergeschikten verdwijnen. Het zou pas getuigen van onzorgvuldig bestuur indien de tweede verwerende partij geen rekening zou houden met de vordering van de procureur des Konings en de verzoeker zonder meer in dienst zou houden.

Het onderzoek heeft na de inzage die de tweede verwerende partij van het strafdossier heeft gehad trouwens nog drie jaren geduurd. Er werd melding gemaakt van 71 beklaagden/inverdenkinggestelden. Gezien de ontkennende houding van de verzoeker voor wat de hem ten laste gelegde feiten betreft en gezien de omstandigheid dat de tweede verwerende partij voorzichtigheidshalve de vordering van de procureur des Konings afwachtte vooraleer een ordemaatregel te nemen, werd er in casu niet onredelijk lang getalmd. De tweede verwerende partij meent onmiddellijk tot actie te zijn overgegaan zodra de aanwijzingen van schuld in hoofde van de verzoeker zich concretiseerden in de verwijzingsvordering van de procureur des Konings.

Het in dienst houden van een ambtenaar die werd gevat door een vordering van het openbaar ministerie wegens corruptie, is totaal onverenigbaar met de interne goede werking van de dienst, en ook ten aanzien van derden zou de reputatie van de tweede verwerende partij ernstig schade worden berokkend. Totdat de betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken, is iedere vorm van verdere samenwerking dan ook volstrekt onmogelijk. De verdere aanwezigheid van het

betrokken personeelslid op de dienst is niet verenigbaar met de goede werking van de dienst.

De tweede verwerende partij betoogt verder nog dat zij na de kennisname van de vordering van de procureur des Konings zeer diligent heeft gehandeld en dat de bestreden beslissing wel voldoet aan de vereisten van de redelijke termijn. Dit blijkt immers uit de feitelijke gegevens van de zaak. Zij verwijst tot slot naar het auditorsverslag in de zaak A.199.446/IX-7086, waarin de verzoekende partij onder het eerste middel een vergelijkbare argumentatie aanvoert als de argumentatie in het eerste onderdeel van het enig middel.

7.2.3. De verzoeker volhardt in zijn memorie van wederantwoord en toelichtende memorie in zijn standpunt dat de tweede verwerende partij reeds sedert geruime tijd op de hoogte was van de feiten die zij in aanmerking wil nemen voor een tuchtvervolging en tegelijk ook voor de thans aangevochten maatregel van inwendige orde. Dat achteraf nog een vordering van de procureur des Konings is gevolgd, doet daaraan geen enkele afbreuk. Het zijn immers de beweerdelijke strafrechtelijke betuigbare feiten die aanleiding zijn van de tuchtvervolging, en dus niet de vordering van de procureur des Konings. Welnu, die feiten waren reeds sedert de inzage van het strafdossier in augustus 2007 aan de tweede verwerende partij bekend. Deze feiten kunnen aldus niet meer in aanmerking komen om de in september of oktober 2010 ingestelde tuchtvordering gestalte te geven, vermits de termijn van zes maanden reeds lang verstreken is.

Nu de schorsing in het belang van de dienst haar bestaan ontleent aan de tuchtvervolging, moet deze schorsing volgens de verzoeker dan ook noodgedwongen het lot volgen van de tuchtvervolging en evenzeer onontvankelijk worden verklaard.

Het is voor de verzoeker weinig geloofwaardig dat het vertrouwen tussen hem en de tweede verwerende partij aan het wankelen werd gebracht doordat de procureur des Konings oordeelde dat er minstens bezwaren

van plichtigheid zijn voor de tenlasteleggingen ten aanzien van de verzoeker. Dit is trouwens niet eens de teneur van de motivering van het schorsingsbesluit, waarin wordt verwezen naar de ernst van de feiten. Het is volgens de verzoeker dus niet in de eerste plaats de vordering van de procureur des Konings die volgens het aangevochten besluit de getroffen maatregel onderbouwt, maar wel de ernst van de feiten dewelke reeds sedert augustus 2007 en zelfs sedert de voorlopige hechtenis van de verzoeker van 31 januari 2006 tot 26 april 2006 ten gevolge van de massale persbelangstelling waren gekend. Desalniettemin ondernam de tweede verwerende partij toen niets en liet de verzoeker onafgebroken van 26 april 2006 tot 1 februari 2011 verder zijn dienst vervullen. Er was aldus geen sprake van dat het vertrouwen in de verzoeker was geschokt.

Hieruit volgt dan ook dat de tweede verwerende partij zich volstrekt onzorgvuldig heeft gedragen en dat de maatregel jegens hem werd getroffen met miskenning van de eerbiediging van de meest elementaire redelijke termijn.

7.2.4. In zijn laatste memorie citeert de verzoeker als volgt uit de vaststellingen, geacteerd tijdens de zitting van de Raad van Beroep van 30 juni 2011: “Dat het evenwel aannemelijk is dat een ordemaatregel enkel kan worden genomen wanneer de tuchtordering nog kan worden ingesteld”. Deze redenering volgt de Raad van Beroep na te hebben vastgesteld dat het in het annulatiemiddel geschonden genoemd artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 enkel tuchtmaatregelen betreft, vermits de Raad van Beroep stelt: “De Raad van Beroep stelt vast: Dat in de huidige procedure enkel de beoordeling van de voorlopige schorsing van de verzoeker in het belang van de dienst - als ordemaatregel - voorligt, maar niet een tuchtmaatregel, zodat op het eerste gezicht artikel 81, § 5, van het KB niet toepasselijk is”. De verzoeker meent dus te kunnen blijven stellen dat er wel degelijk een onlosmakelijke correlatie is tussen de bepaling van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en de ordemaatregel die in onderhavige zaak ter discussie staat, nu het immers ondenkbaar is dat nog in redelijkheid kan worden aangenomen dat een

ordemaatregel zou worden genomen wanneer vast staat dat wegens miskenning van artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 geen tuchtmaatregel meer kan worden getroffen. De verzoeker heeft in zijn inleidend verzoekschrift op afdoende wijze aangetoond dat artikel 81, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 in de tuchtprocedure op flagrante wijze werd geschonden, zodat daarmee meteen ook is duidelijk gemaakt dat er geen ruimte meer voorhanden was voor het treffen van een ordemaatregel.

De verzoeker heeft het ministerieel besluit van 18 januari 2011 aangevochten door de aangespannen beroepsprocedure voor de Raad van Beroep. Wat de Raad van Beroep in diens aangevochten advies heeft gesteld, loopt gelijk met de inhoud van het ministerieel besluit van 18 januari 2011, en de grieven die de verzoeker thans laat gelden tegen het aangevochten advies van de Raad van Beroep liggen volledig in dezelfde lijn als wat de verzoeker bij de Raad van Beroep tegen het ministerieel besluit van 18 januari 2011 liet gelden. Het is bijgevolg volkomen ten onrechte indien wordt voorgehouden dat de grieven van de miskenning van het beginsel van de redelijke termijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel alleen zouden kunnen worden toegepast op de termijn die de Raad van Beroep heeft in acht genomen, en niet op de termijnen die de minister in acht heeft genomen. De verzoeker handhaaft desbetreffend dus de argumenten die hij in zijn annulatieverzoekschrift heeft uiteengezet.

Wat de aangevoerde onzorgvuldigheid betreft, begaan door de Raad van Beroep, wijst de verzoeker erop dat in zijn dossier de verwijzingsvordering van de procureur des Konings geen determinerend nieuw element was, nu immers aantoonbaar is bewezen dat de verwerende partij reeds sedert geruime tijd op de hoogte was van al de feiten die zij zou willen doen in aanmerking komen voor een tuchtvervolging, en die tegelijk ook werden aangegrepen om de thans aangevochten ordemaatregel te nemen. Reeds sedert 10 augustus 2007 kende de Regie der Gebouwen het strafdossier, en dit dossier heeft in de daaropvolgende jaren, voor wat de verzoeker betreft, geen fundamentele bijkomende gegevens aan het licht gebracht. Indien de vordering van

de procureur des Konings pas op 3 juni 2010 werd genomen, houdt dit verband met het volume van het strafdossier, waarin met betrekking tot een hele reeks andere feiten en actoren onderzoeksdaden moesten worden gesteld. Voor de verzoeker was het onderzoek evenwel reeds sedert 2007 ei zo na afgerond. Het gaat dan ook niet op om een vergelijking te maken met de situatie in 's Raads arrest nr. 218.522 van 19 maart 2012 inzake De Mets of nr. 218.585 van 22 maart 2012 inzake Engels. Zo leest men immers in dit laatste arrest dat het pas met de vordering van de procureur des Konings was dat de verwerende partij zicht kon krijgen op de ten laste gelegde feiten. Welnu, voor wat de verzoeker betreft, waren de feiten zoals opgenomen in de vordering van de procureur des Konings reeds aan de verwerende partij bekend sedert het moment waarop zij inzage nam van het strafdossier, met name augustus 2007. Immers, wat de tenlasteleggingen ten aanzien van de verzoeker betreft, werd het dossier afgerond met de berekening van het vermogensvoordeel op 9 maart 2007, zoals mag blijken uit het proces-verbaal dat als aanvullend stuk 1 bij de laatste memorie wordt gevoegd. Er mag dus in redelijkheid worden aangenomen dat de Regie op het ogenblik van de inzage in augustus 2007 ongeveer alles kon lezen en te weten komen wat over de verzoeker in het dossier was opgenomen. De verwerende partij kan met andere woorden niet ontkennen dat de feiten waarin zij steun zoekt niet meer in aanmerking kunnen komen om de tuchtvervolging, die pas in september (of oktober) 2010 werd opgestart, gestalte te geven, nu immers de termijn van zes maanden reeds lang verstreken was. Nu de bevolen (en in huidige procedure) aangevochten ordemaatregel van schorsing in het belang van de dienst zijn bestaan ontleent aan de tuchtvervolging, moet deze noodgedwongen het lot volgen van deze tuchtvervolging en dus automatisch evenzeer onontvankelijk worden verklaard.

7.3.1. In een tweede middelonderdeel betoogt de verzoeker dat ook een tuchtvordering op grond van artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 onontvankelijk is. De tuchtrechtelijke overheid heeft volgens hem het beginsel van de redelijke termijn en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, doordat zij een termijn van vier jaar, minstens van drie jaar, heeft laten verstrijken.

De verzoeker verwijst naar het arrest nr. 190.728 van 20 februari 2009 inzake Darville van de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat een wettelijke bepaling waarbij de tuchtoverheid de mogelijkheid wordt geboden om ingeval van strafrechtelijke vervolging de tuchtvordering uit te stellen totdat de gerechtelijke overheid haar heeft ingelicht over de uitkomst van de strafprocedure, niet verhindert dat die tuchtoverheid oog moet hebben voor het beginsel van de redelijke termijn. Dit betekent dat de tuchtrechtelijke vervolging alleen mag worden uitgesteld wanneer de tuchtoverheid, rekening houdend met de onderzoeksmogelijkheden waarover zij beschikt, geen beoordeling kan geven van de feiten die het personeelslid ten laste worden gelegd. Het bestuur dient er zich van te vergewissen dat het in redelijkheid onmogelijk is om uitspraak te doen voordat de strafrechter een definitieve beslissing heeft genomen.

Volgens de verzoeker verplicht artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 het bestuur geenszins om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen totdat de gerechtelijke overheden hun onderzoek beëindigd hebben. Gezien de verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, moet de mogelijkheid overeenkomstig het voornoemde artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 om de tuchtvordering uit te stellen, worden opgevat als een uitzondering op de regel. Van deze uitzondering mag slechts gebruik worden gemaakt wanneer het bestuur er niet in slaagt om zonder het strafdossier in te zien of de uitslag van een strafrechtelijke procedure af te wachten, een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

Wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, moet de Raad van State nagaan of de tuchtoverheid niet op grond van een eigen onderzoek over gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te

brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs moet worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig is ingesteld.

Welnu, in casu staat het vast dat de tuchtrechtelijke overheid zich reeds in augustus 2007, naar aanleiding van de kennisname van het strafdossier, een beeld heeft kunnen vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging. De in artikel 81, §5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 vastgestelde termijn van zes maanden is aldus op dat ogenblik aangevangen, en is in casu dan ook verstreken. Er kon volgens de verzoeker dan ook op geen enkele wijze nog een regelmatige tuchtvordering, en evenmin een schorsing in het belang van de dienst, lastens hem worden opgestart.

Het is bovendien niet ernstig te stellen dat hij op 18 januari 2011 diende te worden geschorst in het belang van de dienst. De verzoeker citeert in dit verband de motivering van de ministerieel besluit van 18 januari 2011 waarmee een schorsing werd opgelegd. Hij wijst er op dat hij sinds zijn voorlopige invrijheidstelling op 26 april 2006 tot 1 februari 2011 onafgebroken verder heeft gewerkt op zijn dienst. Ondanks de media-aandacht voor zijn aanhouding in 2006, leek het voor zijn hiërarchische oversten en zijn ondergeschikten kennelijk geen probleem te zijn om na zijn invrijheidstelling verder met hem te werken. Noch door de feiten, noch door de aanhouding was het onderling vertrouwen in 2006 tussen hem en zijn hiërarchische oversten en ondergeschikten aldus geschaad. Het feit dat de verzoeker opnieuw aan het werk is gegaan na zijn voorlopige invrijheidstelling had dan ook geen enkele negatieve weerslag op de goede werking van de dienst. Met de inzage van het strafdossier door de tweede verwerende partij in augustus 2007 werd het onderling vertrouwen evenmin aangetast. Dit blijkt uit het feit dat de verzoeker nog tot 1 februari 2011 tot ieders tevredenheid en in een goede samenwerking met zijn oversten en ondergeschikten zijn taken verder heeft uitgevoerd. Gedurende al die jaren werd geen enkele opmerking gemaakt omtrent een samenwerking die geschaad zou zijn of omtrent een samenwerking die onmogelijk zou zijn. De verzoeker is dan ook van oordeel dat in het schorsingsbesluit volledig ten onrechte wordt gesteld dat “iedere vorm

van verdere samenwerking onmogelijk wordt”. De feitelijke elementen tonen volgens hem manifest het tegendeel aan. Het getuigt op heden van weinig ernst om te stellen dat iedere vorm van samenwerking met de verzoeker onmogelijk is geworden, terwijl hij gedurende de voorbije vijf jaren tot ieders tevredenheid zijn taken heeft vervuld.

7.3.2. De tweede verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de voorlopige schorsing in het belang van de dienst enkel een ordemaatregel is, die is ingegeven door motieven betreffende de goede verdere werking van de openbare dienst, en dus geen tuchtmaatregel. De aangevoerde schending van artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 kan dus niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij verwijst vervolgens naar haar repliek op het eerste onderdeel van het middel, in de mate dat daarin door haar werd aangetoond dat de redelijke termijn werd gerespecteerd. De verwijzing naar het arrest van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State nr. 190.728 van 20 februari 2009 inzake Darville is volgens haar dan ook niet relevant. In de mate dat de verzoeker nog de vaststelling uit het schorsingsbesluit dat iedere verdere vorm van samenwerking onmogelijk is geworden tracht te betwisten, kan zijn argumentatie naar het oordeel van tweede verwerende partij niet overtuigen. De tweede verwerende partij wijst op haar discretionaire bevoegdheid en op het gegeven dat zij het best geplaatst is om zelf te oordelen of de samenwerking al dan niet kan verder gezet worden in het licht van de vordering van de procureur des Konings. De verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van haar beoordeling niet aan.

De tweede verwerende partij legt verder uit dat de redenen voor de onmogelijkheid van een verdere samenwerking op afdoende wijze worden weergegeven in het schorsingsbesluit. Het kan volgens haar niet worden betwist dat een vordering tot correctionele vervolging wegens ernstige feiten van corruptie, en dit in dienstverband, een ernstige weerslag heeft op de dienst waar de verzoeker is tewerkgesteld. Het getuigt dan ook niet van een gebrek aan ernst dat

zij heeft geoordeeld dat hierdoor het onderlinge vertrouwen ernstig is geschaad en iedere vorm van samenwerking onmogelijk wordt geacht.

7.3.3. In zijn memorie van wederantwoord en toelichtende memorie stelt de verzoeker nog dat de maatregel van schorsing volstrekt onredelijk is. Zij werd namelijk ettelijke jaren na kennisname van de onderliggende feiten getroffen, en dit nadat de verzoeker nog ongehinderd nagenoeg vijf jaren op zijn dienst is blijven werken. De verzoeker herhaalt dat geen bezwaar werd gemaakt tegen het feit dat hij op 26 april 2006 zijn werk hernam. Hij wijst er op dat, zelfs zo de Raad van State zich niet in de plaats van de discretionair beoordelende overheid mag stellen, hij toch bevoegd blijft om sanctionerend op te treden wanneer wordt vastgesteld dat de beoordelingsmacht op onredelijke wijze werd toegepast. Welnu, volgens hem dient in dit verband de vraag te worden gesteld of het redelijk is dat de tweede verwerende partij oordeelt dat het vertrouwen geschokt is en dat iedere vorm van samenwerking onmogelijk wordt gemaakt wanneer de vordering van de procureur des Konings bekend wordt, terwijl zij die opvatting niet heeft wanneer ze kennis neemt van de voorlopige hechtenis van de verzoeker en van de ruime persbelangstelling voor deze feiten en wanneer ze inzage neemt van het strafdossier waarin zij kan lezen welke de feiten en de verklaringen van de partijen zijn.

7.3.4. In zijn laatste memorie betoogt de verzoeker nog dat het niet zo is dat alleen nog kritiek zou kunnen worden gegeven op het aangevochten advies van de Raad van Beroep en niet op het door deze Raad beoordeelde ministerieel besluit van 18 januari 2011, dat nochtans het voorwerp was van de voor de Raad van Beroep gevoerde procedure. De verzoeker herhaalt hieromtrent wat hij bij de bespreking van het eerste middelonderdeel heeft uiteengezet. Wat daar werd uiteengezet, bewijst wel degelijk dat de maatregel, getroffen ettelijke jaren na kennisname van de onderliggende feiten en nadat de verzoeker ongehinderd nagenoeg vijf jaar langer op zijn dienst bleef werken, volstrekt onredelijk is. De verzoeker herhaalt dat na de invrijheidstelling op 26 april 2006 niemand (noch de oversten, noch de ondergeschikten) bezwaar heeft gemaakt tegen het feit dat hij

zijn werk hernam. Meer nog: hij kreeg de verantwoordelijkheid over werven met betrekking tot werken die handelden over zeer grote bedragen, zoals blijkt uit het thans bijgevoegde overtuigingsstuk. Zelfs al mag de Raad van State zich niet in de plaats stellen van de discretionair beoordelende overheid, toch blijft het de bevoegdheid van de Raad van State om, wanneer hij vaststelt dat deze beoordelingsmacht op onredelijke wijze werd toegepast, sanctionerend op te treden door het uitspreken van de nietigverklaring. De verzoeker herhaalt zijn vraag of het redelijk kan worden genoemd dat de verwerende partij pas oordeelt dat het vertrouwen geschokt is en iedere vorm van samenwerking onmogelijk wordt gemaakt wanneer de vordering van de procureur des Konings bekend raakt, terwijl zij die opvatting niet heeft wanneer ze kennis neemt van de voorlopige hechtenis van de verzoeker, van de zeer ruime persbelangstelling die aan deze feiten werd gegeven en zelfs niet eens wanneer ze inzage neemt van het strafdossier en daarin kan lezen wat de feiten en de verklaringen van partijen zijn.

Beoordeling

7.4. In zoverre de verzoeker aanvoert dat de Raad van Beroep niet met de nodige zorgvuldigheid over zijn beroepschrift heeft geoordeeld, doordat hij heeft geoordeeld dat de maatregel van schorsing in het belang van de dienst van 18 januari 2011 met ingang van 1 februari 2011 nog rechtsgeldig kon worden genomen naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010, terwijl de tweede verwerende partij van de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten reeds op de hoogte was sedert de inzage in het strafdossier in augustus 2007, zet de verzoeker wel degelijk uiteen op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel volgens hem is geschonden door het door de Raad van Beroep uitgebrachte ongunstig advies. De door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie wat de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft, is ongegrond.

7.5. De bestreden beslissing betreft een schorsingsmaatregel die alleen mag worden genomen in het belang van de dienst en die moet genomen

worden zodra blijkt dat het in dienst houden van het personeelslid het belang van de dienst ernstig kan schaden. Het abnormaal lang uitblijven van die beslissing is voldoende om te doen vermoeden dat ze niet opportuun is.

7.6. De vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 is een eindvordering in de zin van artikel 127, § 1, van het Wetboek van Strafvordering, waarmee de zaak bij de raadkamer aanhangig wordt gemaakt. Een dergelijke vordering bevat alle feiten die het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek en alle personen tegen wie de strafvordering werd ingesteld of die in verdenking werden gesteld. In deze vordering kunnen nog andere feiten worden opgenomen en aan de raadkamer worden onderworpen, waarvoor nooit een gerechtelijk onderzoek werd gevorderd, doch die feitelijk wel werden behandeld door de onderzoeksrechter of die uit het voorliggende dossier blijken. Ook kan in deze eindvordering de strafvordering nog worden ingesteld tegen bijkomende personen door ze nominatief op te nemen. De bevoegdheid van de raadkamer is door deze eindvordering beperkt. Wanneer de raadkamer in de haar voorgelegde stukken elementen vindt van het bestaan van een misdrijf dat is opgeleverd door een niet in de eindvordering opgenomen feit, kan hierover geen uitspraak worden gedaan.

7.7. Met de genoemde vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings komt vast te staan dat het gerechtelijk onderzoek door de procureur als volledig wordt beschouwd en ligt een concrete vordering tot correctionele vervolging voor. In tegenstelling tot wat de tweede verwerende partij blijkt voor te houden, kan deze vordering evenwel in redelijkheid niet volstaan om verzoekers aanwezigheid in de dienst als onverenigbaar met de goede werking van de dienst te beoordelen, nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tweede verwerende partij reeds op 10 augustus 2007 over voldoende precieze informatie beschikte om te kunnen oordelen of het belang van de dienst al dan niet de schorsing van de verzoeker vereiste, te weten verzoekers mogelijk aandeel in de strafzaak en zijn totaal minimaal wederrechtelijke vermogensvoordeel van 29.301, 44 euro en niet blijkt dat de vordering iets wezenlijks aan de aan de tweede verwerende partij

sedert 10 augustus 2007 bekende gegevens heeft toegevoegd. De verzoeker kan derhalve worden bijgevalen waar hij voorhoudt dat de tweede verwerende partij abnormaal lang heeft gewacht doordat zij hem slechts naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 met ingang van 1 februari 2011 een schorsing in het belang van de dienst heeft opgelegd en dat een dergelijke schorsing in het belang van de dienst niet meer opportuun was. Dit klemmt nog meer nu de verzoeker terecht blijkt aan te voeren dat hij “nog tot 1 februari 2011 tot ieders tevredenheid en in een goede samenwerking met zijn oversten en ondergeschikten zijn taken verder heeft uitgevoerd” en “gedurende al die jaren (...) geen enkele opmerking (werd) gemaakt omtrent een samenwerking die geschaad zou zijn of omtrent een samenwerking die onmogelijk zou zijn”. De omstandigheid dat de verzoeker van bij de aanvang van het onderzoek de feiten betwistte, doet aan het voormelde geen afbreuk, temeer nu hij zijn onschuld ook na de vordering van de procureur des Konings uitdrukkelijk volhoudt.

7.8. Gelet op wat voorafgaat heeft de Raad van Beroep op onzorgvuldige wijze geoordeeld door de verwijzingsvordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 als een afdoende element te aanvaarden om de verzoeker in het belang van de dienst te schorsen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de Raad van Beroep voor het geheel van de instellingen van openbaar nut van 30 juni 2011 die de ordemaatregel genomen bij ministerieel besluit van 18 januari 2011 waarbij de verzoeker, ambtenaar klasse A1 bij de Brusselse Buitendiensten 1 en gedetacheerd bij de Diensten van de administrateur-generaal, bij de Regie

der Gebouwen, geschorst werd in het belang van de dienst met ingang van 1 februari 2011, handhaaft.

2. De verwerende partijen wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 februari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen